Lietas Nr. 131030416
Lietas arhīva Nr. 1A-0122-17/23

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2017.gada 24.februārī

Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesas tiesnese G.Čepule,
rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta pēc /pers. A/, personas kods /personas kods/, iesniegtās sūdzības par Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes priekšnieka A.Strādera 2016.gada 8.jūnija lēmumu Nr.D57/05/511609518/1, un

konstatēja

Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes inspektors N.Ziemelis 2016.gada 5.jūnijā sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.511609518 par to, ka 2016.gada 5.jūnijā pulksten 16:52 /adrese/tika konstatēts, ka transportlīdzeklis Opel, ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ novietots stāvēšanai uz gājēju ietves, kur tas ir aizliegts, tādējādi neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 121.9.punktā noteiktās prasības. Par iepriekš minēto paredzēta atbildība Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk tekstā - LAPK) 149.[10] panta ceturtās daļas piektā punkta un /pers. A/ piemērots naudas sods 30 EUR apmērā.

Šo lēmumu transportlīdzekļa vadītājs /pers. D/ pārsūdzēja augstākā Iestādē, sūdzību pamatojot ar to, ka uz administratīvā pārkāpuma izdarīšanas brīdi atradies ārpus latvijas Republikas un ar automašīnu Opel, ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ pārvietojās /pers. A/ un ar Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes priekšnieka A.Strādera 2016.gada 8.jūnija lēmumu Nr.D57/05/511609518/1 (turpmāk – Lēmums) 2016.gada 5.jūnijā pieņemtais administratīvā pārkāpuma protokols Nr.511609518, ar kuru piemērots naudas sods 30 EUR apmērā, atcelts par administratīvā soda piemērošanu īpašniekam /pers. D/, un minēto naudas sodu EUR 30 apmērā pārcēla transportlīdzekļa vadītājai /pers. A/, personas kods /personas kods/.

Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā 2016.gada 26.jūlijā saņemta /pers. A/ sūdzība par Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes priekšnieka A.Strādera 2016.gada 8.jūnija lēmumu Nr.D57/05/511609518/1 atcelšanu.

Sūdzībā /pers. A/norāda, ka neatzīst, ka būtu izdarījusi administratīvajā pārkāpuma protokolā minēto ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu. Norādīja, ka 2016.gada 5.jūnijā, kā automašīnas Opel, valsts numurs /TL numurs/, vadītāja novietoja transportlīdzekli pie savas dzīvesvietas /adrese/. Par minēta pārkāpuma izdarīšanu automašīnas īpašniekam /pers. D/ tika piemērots administratīvais sods EUR 30 apmērā. Automašīnas īpašnieks /pers. D/ 2016.gada 9.jūnijā administratīvā pārkāpuma protokolu ir pārsūdzējis, jo administratīvā pārkāpuma izdarīšanas brīdī atradies ārpus Latvijas, norādot, kā viņa prombūtnes laikā ar automašīnu pārvietojās /pers. A/. 2016.gada 5.jūlijā /pers. A/ ierodoties Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldē pēc uzaicinājuma, rakstiski apstiprināja īpašnieka prombūtni protokola sastādīšanas brīdī un sniedza paskaidrojumus par automašīnas novietošanas vietu un apstākļiem, klāt pievienojot fotouzņēmumus. 2016. gada 8.jūlijā /pers. A/ tika nosūtīts Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes priekšnieka Arta Strādera lēmums par administratīvā pārkāpuma protokola-lēmuma Nr.511609518 pārcelšanu uz /pers. A/ vārda, kuru arī uzskata par nepieciešamu pārsūdzēt un lūdz to atcelt daļā par administratīvā pārkāpuma faktu, veidu un piemērota soda apmēru.

Sūdzības iesniedzēja uzsver, kā saskaņā ar Ceļu satiksmes noteikumu 2.18. punktu ietve ir ceļa daļa, kas paredzēta gājējiem, ietve piekļaujas brauktuvei vai ir atdalīta no tās. Gan no pašvaldības policijas veiktas fotofiksācijas, gan no viņas paskaidrojumam pievienotiem fotouzņēmumiem ir skaidri un nepārprotami redzams, ka automašīna Opel, valsts numurs /TL numurs/, tika novietota nevis uz ietves, bet uz speciāli automašīnu novietošanai paredzēta laukuma, kas piekļaujas ietvei, bet nav pati ietve, par ko liecina arī speciāls automašīnu platumā un garumā izveidots bruģējums. Automašīna tika novietota tā, lai neskartu zaļo zonu, neaizsegtu gājēju daļu un netraucētu cilvēku pārvietošanos. Kopumā /adrese/. mājai tādi stāvlaukumi ir četri, kuri paredzēti, lai visi mājas iedzīvotāji tos izmanto, lai piebrauktu pie mājas kāpņutelpām un pagrabiem preču, materiālu un personīgo mantu iekraušanai un izkraušanai, kā arī lai novietotu automašīnas gadījumos, kad pārējās stāvvietas pagalmā ir aizņemtas. Sakarā ar augstāk minēto, uzskata, ka lēmums Nr.D57/05/511609518/1 ir atceļams daļā par administratīvā pārkāpuma faktu, jo pašvaldības policijas darbinieks nav pareizi novērtējis situāciju un viņam nav bijis pamata administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanai, jo netika pārkāpti apstāšanas un stāvēšanas noteikumi.

Sadaļā par administratīvā pārkāpuma veidu un piemērota soda apmēru norādīja, ka sava 2016. gada 5.jūlija rakstiskā paskaidrojumā Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldi informēja, ka automašīna pie mājas tika novietota uz īsu brīdi, veicot savu un sava bērna personīgo mantu izkraušanu un automašīnas īpašnieka mantu iekraušanu pirms automašīnas atgriešanas īpašniekam, līdz ar to automašīnas novietošana uz īsu brīdi mantu izkraušanai un iekraušanai ir uzskatāma par apstāšanos, nevis stāvēšanu. Dzīvo mājas ceturtajā stāvā un mājai nav lifta, līdz ar to uziešana augšā un nokāpšana lejā prasa zināmu laiku. Kad gāja uz savu dzīvokli, policijas automašīnas nebija, taču, kad nokāpa lejā, policijas darbinieki jau bija aizbraukuši projām. Izsaukuma vietā policijas darbinieki uzturējās dažas minūtes, līdz ar to augstāk minēto izkraušanas un iekraušanas procesu nepamanīja vai arī negribēja pamanīt. Par pēdējo liecina arī fakts, ka protokols tika rakstīts steigā, ar summas labojumiem, neievērojot normatīvo aktu prasības, protokols neaizlīmētā veidā tika aizbāzts aiz automašīnas priekšējā vējstikla tīrītāja, nevis piestiprināts pie transportlīdzekļa priekšēja vējstikla, kā to prasa Ceļu satiksmes likuma 43.2. panta 6. punkts. Papildus norāda, kā saskaņā ar LAPK 149.[10] pantu par apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu ir paredzēti dažādi sodu veidi un apmēri, līdz ar to A. Strādera apgalvojums, ka LAPK paredz tikai vienu soda veidu un apmēru, bet likums nepieļauj vērtēt sodu apmēru, nav patiess. Saskaņā ar 149.[10] panta pirmās daļas piekto punktu par apstāšanos neatļautajās vietās ir paredzēts arī bildinājums - bez naudas soda uzlikšanas, bet LAPK 32.panta otrā daļa nosāka, ka, uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Pamatojoties uz augstāk minēto /pers. A/ uzskata, ka administratīvā pārkāpuma protokols sastādīts nepamatoti un lūdza tiesu atcelt Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes priekšnieka A.Strādera 2016. gada 8.jūlija lēmumu Nr. D57/05/511609518/1.

2017.gada 8.februārī tiesā saņemts /pers. A/ papildus iesniegtais pierādījums, par to, ka Rīgas pilsētas būvvalde sniedza skaidrojumu, ka saskaņā ar Rīgas domes 20.12.2005. saistošo noteikumu Nr. 34 "Rīgas teritorijas izmantošanas un apbūves noteikumi" 49. un 145. punktu, četri automašīnu platumā un garumā esošie laukumi starp gājēju ietvi un braucošo daļu pie ēkas /adrese/ ir transportlīdzekļu novietnes operatīva transporta un apkalpes dienestu autotransporta novietošanai, kurus izvieto ēkas ieejas tiešā tuvumā.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.6 panta pirmo daļu, rajona (pilsētas) tiesa administratīvā pārkāpuma lietu izskata rakstveida procesā.

Lietas dalībniekiem likumā noteiktā kārtībā tika paziņots par lietas izskatīšanu rakstveida procesā un tika dots laiks rakstveida paskaidrojumu iesniegšanai tiesā.

2017.gada 8.februārī tiesā saņemti /pers. A/ paskaidrojumi par Rīgas pašvaldības policijas pārstāvja paskaidrojumiem, kuros norāda, ka administratīvo pārkāpuma protokolu neatzīst, iestāde nav izvērtējusi visus lietas materiālus un lēmumu pieņēmusi formāli.

Tiesa, pārbaudījusi lietas materiālus, izvērtējusi sūdzības pamatojumu, pārsūdzētā Iestādes Lēmuma motivāciju, atzīst, ka Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes priekšnieka A.Strādera 2016. gada 8.jūlija lēmums Nr.D57/05/511609518/1 atstājams negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība noraidāma.

LAPK 289.13 panta trešā daļa nosaka, ka ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka Iestādes Lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi Iestādes Lēmuma pamatojumu, kopsakarā ar sūdzības iesniedzēja sūdzībā ietvertiem argumentiem, tiesa atzīst, ka Iestādes konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi.

Lietā nepastāv strīds par to, ka 2016.gada 5.jūnijā /pers. A/ novietoja automašīnu Opel, ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/, stāvēšanai pie mājas /adrese/ mājas.

Lietā ir strīds par to, ka automašīna tika novietota stāvēšanai uz ietves, pārkāpjot Ceļu satiksmes noteikumu 121.9.apakspunktā ietvertos noteikumus.

Ceļu satiksmes noteikumu 121.9.apakšpunkts nosaka, ka aizliegts apstāties un stāvēt uz ietvēm, gājēju ceļiem, gājēju un velosipēdu ceļiem, kopīgiem gājēju un velosipēdu ceļiem, velosipēdu ceļiem un velojoslām, izņemot šo noteikumu 117. punktā, minētos gadījumus.

Ceļu satiksmes noteikumu 117.punkts nosaka, ka stāvvietās pie ietves vai, uzbraucot uz ietves, ja stāvvieta apzīmēta ar 529., 537. vai 539. ceļa zīmi un 830.-839. papildzīmi, tajās norādītajā veidā atļauts stāvēt motocikliem, tricikliem, kvadricikliem un vieglajiem automobiļiem bez piekabēm, bet, ja stāvvieta apzīmēta ar 830. vai 831. papildzīmi, - arī vieglajiem automobiļiem ar piekabēm, kā norādīts ar attiecīgo papildzīmi un ceļa apzīmējumiem. Stāvvietās uz ietves transportlīdzekļi jānovieto vienā rindā iespējami tuvu brauktuvei. Uz ietves atļauts stāvēt velosipēdiem, divriteņu mopēdiem un motocikliem bez blakusvāģa, ja tas netraucē gājēju pārvietošanos.

Izskatāmā lietā nav strīds par to, ka administratīvā pārkāpuma vieta nav apzīmēta ar 529., 537. vai 539.ceļa zīmēm.

Latvijas Administratīvā pārkāpuma kodekss (turpmāk tekstā - LAPK) 149.[10] panta ceturtās daļas piektais punkts paredz administratīvo atbildību par stāvēšanu uz ietvēm vietās, kur tas ir aizliegts, uzlikt naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit euro apmērā.

Atbilstoši LAPK 9.panta pirmajai daļai par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība. Tātad, lai personas rīcību LAPK izpratnē atzītu par pārkāpumu, tai ir jābūt prettiesiskai. Savukārt, lai personas rīcību atzītu par prettiesisku, ir jākonstatē, ka persona ir pārkāpusi tiesību normas, par kuru pārkāpumu ir paredzēta administratīvā atbildība saskaņā ar LAPK.

Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma, esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

LAPK 243.panta otrā daļa paredz, ka LAPK 243.pantā minētos faktus konstatē ar sekojošiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video un tml). Līdz ar to par pierādījumiem lietā var kalpot administratīvā pārkāpuma protokols - paziņojums, Iestādes darbinieku ziņojumi un foto attēli.

Ceļu satiksmes likuma 1.panta 8.punktā ir noteikts, ka Ceļu satiksmes noteikumi ir Ministru kabineta normatīvais akts, kas nosaka ceļu satiksmes kārtību un ir saistošs visām fiziskajām un juridiskajām personām.

Ceļu satiksmes noteikumu 2.18.apakšpunkts definē, ka ietve ir ceļa daļa, kas paredzēta gājējiem. Ietve piekļaujas brauktuvei vai ir atdalīta no tās. Lietā ir pierādīts, ka /pers. A/ transportlīdzeklis nebija novietots brauktuves malā, bet gan uz ietves. Tādējādi nav ievērotas LAPK 149.[10] panta ceturtās daļas piektā punkta prasības. Ceļa satiksmes likuma 37.pants nosaka, ka Latvijā transportlīdzekļi pārvietojas pa ceļa labo pusi. No Ceļa satiksmes likuma 37.panta *expresis verbis* izriet, ka transportlīdzekļa braukšana notiek pa ceļu, tā kā transportlīdzekļu novietošana stāvēšanai saskaņā ar Ceļu satiksmes noteikumu 70.punktu transportlīdzekļa apturēšana un novietošana stāvēšanai ir uzskatāma par manevru, kas ir izdarīts ceļu satiksmē līdz ar to ir nodibinātas tiesiskās attiecības Ceļu satiksmes likuma 1.panta piektās daļas izpratnē, kas nosaka, ka ceļu satiksme ir attiecības, kas rodas, pārvietojoties pa ceļiem ar transportlīdzekļiem vai bez tiem. Tā kā transportlīdzeklis ir ierīce, kas pēc savas konstrukcijas paredzēta braukšanai pa ceļiem ar motora palīdzību vai bez motora, tad Ceļu satiksmes likums neparedz transportlīdzekļu pārvietošanos par gājēju ietvēm.

Ņemot vērā iepriekš minēto, transportlīdzeklis pēc savas būtības ir ierīce, lai pārvietotos pa ceļu, kas saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 1.panta trešo daļu ir jebkura satiksmei izbūvēta teritorija (autoceļš, iela, prospekts, šķērsiela un tamlīdzīgas teritorijas visā platumā, ieskaitot brauktuvi, ietves, nomales, sadalošās joslas un saliņas). Ceļa kompleksā ietilpst ceļš, mākslīgās būves (tilti, satiksmes pārvadi, tuneļi, caurtekas, ūdens novadīšanas ietaises, atbalsta sienas un citas būves), ceļu inženierbūves (pasažieru sabiedrisko transportlīdzekļu pieturvietas un paviljoni, bremzēšanas un paātrinājuma joslas, transportlīdzekļu stāvvietas, atpūtas laukumi, velocelini un ietves, ceļu sakaru un apgaismojuma līnijas un citas inženierbūves), satiksmes organizācijas tehniskie līdzekļi (ceļa zīmes, luksofori, signālstabiņi, aizsargbarjeras, gājēju barjeras, vertikālie un horizontālie ceļa apzīmējumi un citi tehniskie līdzekļi).

Ceļu satiksmes likuma 19.pants nosaka, ka ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, Ceļu satiksmes noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus; jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības. Tā kā Ceļu satiksmes noteikumi regulē, kā jānovieto transportlīdzeklis stāvēšanai, tad no lietā esošiem materiāliem skaidri redzams, ka /pers. A/ nav novietojusi transportlīdzekli saskaņā ar Ceļu satiksmes noteikumu 121.9.punktu un LAPK 149.[10] panta ceturtās daļas piekto punktu.

No Ceļu satiksmes noteikumu 2.18.punkta un Ceļu satiksmes likuma l.panta 3.punkta secināms, ka ietve ir ceļa (pilsētā - arī ielas) kā satiksmes inženierbūves elements ar noteiktu funkciju, kas primāri ir gājēju kustības nodrošināšana. Tikai tajos gadījumos, kas ietverti tiesību normās, piemēram, velosipēdistu pārvietošanās vai automašīnu novietošana atbilstoši satiksmes organizācijas shēmai, tā ir izmantojama citiem nolūkiem.

Ņemot vērā iepriekš norādīto, izskatāmajā gadījumā vieta, kur Protokolā-paziņojumā konstatētajā laikā bija novietots /pers. A/ vadītais transportlīdzeklis ir uzskatāma par ietvi. Savukārt transportlīdzekļu novietošana stāvēšanai uz ietves ir pieļaujam tikai tādās vietās, kur tas tieši ir noteikts ar 529.ceļa zīmi. Aplūkojamajā vietā šādas ceļazīmes nav, tādēļ /pers. A/ izdarījusi administratīvo pārkāpumu.

Vietas, kuras /pers. A/ uzskata par stāvvietām, ir izbūvētas, lai atvieglotu piekļuvi ēkas ieejām (kāpņu telpām), tās netika izbūvētas, kā stāvvietas.

Iestāde konstatējusi, ka izskatāmā gadījumā LAPK 21.pants nav piemērojams, jo apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanas konstatēšana un vainīgo personu obligāta sodīšana ir nepieciešama, lai nodrošinātu kārtību ceļu satiksmē un vienveidīgu tiesību normu piemērošanu, lietās, kurās personām tiek noteikta administratīvā atbildība par apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu. Turklāt pastāv tiesiskais regulējums, kas uzliek par pienākumu sodīt visas personas, kas ir izdarījušas minēto pārkāpumu, lai panāktu vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām un taisnīguma ievērošanu, piemērojot administratīvos sodus.

LAPK 149.[10] panta pirmā daļa noteic, ka par stāvēšanu, uz ietvēm, gājēju ceļiem, gājēju un velosipēdu ceļiem, kopīgiem gājēju un velosipēdu ceļiem, velosipēdu ceļiem un velojoslām vietās, kur tas ir aizliegts uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit euro apmērā.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.6 pantu izskatot sūdzību administratīvā pārkāpuma lietā tiesai visa starpā jāizlemj: vai ir noticis administratīvais pārkāpums, vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu, vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību un kāds administratīvais sods piemērojams personai.

Tiesa konkrētajā gadījumā nekonstatē Latvijas APK 289.12 panta pirmajā daļā norādītos pamatus, lai pēc savas iniciatīvas lemtu par pārsūdzētā Lēmuma atcelšanu un lietas nosūtīšanu jaunai izskatīšanai.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta pirmā daļa paredz, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.1 pantu pierādīšanas līdzekļi administratīvā pārkāpuma lietā ir pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi, personu liecības, eksperta atzinums, kompetentās institūcijas atzinums, dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā, elektroniskie pierādījumi, procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem, lietiskie pierādījumi.

Tiesa uzskata, ka no lietā esošā administratīvā pārkāpuma protokolā fiksētajiem faktiem pilnībā pierādīts, ka /pers. A/ bija novietojusi transportlīdzekli Opel, ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ stāvēšanai uz ietves.

Turklāt, iepazīstoties ar lietas materiālos esošo fotomateriālu, tiesa secina, ka Iestāde Lēmumā pareizi norādījusi, ka transportlīdzeklis novietots uz ietves. Kā arī Latvijas administratīvo pārkāpumu kodeksā ir noteikts vienīgais sods – naudas sods par izdarīto pārkāpumu.

/pers. A/ tiesai nosūtīti papildinājumi par to, ka Rīgas pilsētas būvvalde paskaidroja, ka četri automašīnu platumā un garumā esošie laukumi starp gājēju ietvi un braucošo daļu pie ēkas /adrese/ ir transportlīdzekļu novietnes operatīva transporta un apkalpes dienestu autotransporta novietošanai. Tiesa nekonstatē uz automašīnas Opel, ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ operatīvajam transportam raksturīgus apzīmējumu zīmes, līdz ar to, minēto transportlīdzekli nav likumiska pamata novietot pie ēkas /adrese/.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Tiesa secina, ka lietā esošie pierādījumi ir ticami, attiecināmi un pieļaujami konkrētās lietas izskatīšanā, turklāt, kopumā un savstarpējā sakarībā apstiprina, ka tieši /pers. A/ novietoja transportlīdzekli Opel, ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/, stāvēšanai pie mājas /adrese/, neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 121.9 punktā noteiktās prasības.

Tiesa norāda, ka valsts pārvaldei, tas nozīmē – arī atsevišķai amatpersonai, īstenojot valsts pārvaldes funkcijas, nav savu interešu (Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta ceturtā daļa). Tiesa neatrod lietā nevienu ticamu un pārliecinošu pierādījumu tam, ka policijas darbinieki būtu personīgi ieinteresēti sastādīt sūdzības iesniedzējam administratīvā pārkāpuma protokolu sagrozot lietas faktiskos apstākļus. Administratīvo tiesu praksē ir atzīts, ka, lai gan policijas darbinieku liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tomēr policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu pretējo, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra spriedumu lietā AA13-05/5, 2005.gada 9.decembra spriedumu lietā Nr.666-05/5).*

Ņemot vērā visu iepriekš minēto, tiesa secina, ka piemērojot administratīvo soda Iestāde ir ievērojusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā noteikto lietvedību administratīvo pārkāpumu lietās. Iestāde, izskatot lietu pēc būtības, ir izvērtējusi izdarīto pārkāpumu, lietā esošos pierādījumus un no tiem izrietošos loģiskos secinājumus.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 22.pants nosaka, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Augstākās tiesas Senāts 2009.gada 12.februāra spriedumā lietā Nr.SKA-15/2009 atzinis ka administratīvais pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu, ja, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā administratīvā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), administratīvā soda uzlikšana par izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu.

Tiesas ieskatā, konkrētajā gadījumā Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 21.pants nav piemērojams, turklāt pastāv tiesiskais regulējums, kas uzliek par pienākumu sodīt visas personas, kas ir izdarījušas minēto pārkāpumu, lai panāktu vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām un taisnīguma ievērošanu, piemērojot administratīvos sodus. Turklāt, iepazīstoties ar /pers. A/ sūdzību secināms, ka /pers. A/ nenožēlo izdarīto un nekas neliecina, ka viņš atturēsies atkāroti izdarīt līdzīgus pārkāpumus.

Ņemot vērā visu iepriekš minēto, tiesa secina, ka piemērojot administratīvo soda Iestāde ir ievērojusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā noteikto lietvedību administratīvo pārkāpumu lietās. Iestāde, izskatot lietu pēc būtības, ir izvērtējusi izdarīto pārkāpumu, lietā esošos pierādījumus un no tiem izrietošos loģiskos secinājumus.

Pamatojoties uz iepriekš izklāstīto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[10] panta ceturtās daļas 5.punktu, 289.[12] , 289.[13] pantu, tiesa

n o s p r i e d a

Rīgas pašvaldības policijas Zemgales pārvaldes priekšnieka A.Strādera 2016. gada 8.jūlija lēmumu Nr. D57/05/511609518/1atstāt negrozītu, bet /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 10 (desmit) darba dienu laikā no sprieduma paziņošanas dienas, sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā.

Spriedums sastādīts un pieejams 2017.gada 24.februārī.

Tiesnese G.Čepule